

ZANE KĻAVIŅA

Pirmais sniegs un rudens pēdējā migla.
Kurš pamodās šorīt pirmais?
Kā viņi sasveicinājās ?
Kā savienojās?
Vai viņi uzreiz viens otrā iemīlējās?

Pirmais sniegs un rudens pēdējā migla.
Nav zināms, kas īsti un kā,
bet, rokās sadevušies,
tie devās bezgalīgā pastaigā.

Pirmais sniegs un rudens pēdējā migla
tai rītā, kad satikās,
uz vakaru jau laulājās.
Un tā ikkatru gadu ap Mārtiņiem
mēs visi dzersim kāzas diviem trakajiem.

Vītols greizsirdībā lapoja,
kad Dievs kastanī sveces dedza,
un noliedza vējam – kastaņa draugam -
tuvoties ziedoņa altārgaismai.

Vītols greizsirdībā lapoja,
kad Dievs ābeli ietērpa līgavas tērpā,
un solīja bērzam- dārza švītam,
ābeli par sievu dot.

Vītols greizsirdībā lapoja,
kad Dievs citus svētīja.
Vītols viens pats
viszaļākajām lapām dārzā salapoja.

Uzkrāso lellēm lūpas,
Izķemmē putekļu pinkas,
Uzvelc sen zudušās kristāla kurpes.
Šonakt būs balle!

Uzvelc viskrāšņāko kleitu,
Vecajiem brunčiem mežģīni piešuj,
Pasauc no tumšajiem kaktiem rūķus.
Šonakt būs balle.

Es vakar satiku draugu -
bez vārda, adreses,
pases datiem,
bez nodeldētā: "Kad atkal satikšu tevi?"
Bez : "Atnākšu rīt."
Vai : "Paliec pie manis."
Tikai : "Mums jāturas kopā!
Kad uzspīdēs saule, tiksimies!"

Šodien spoža saule spīdēja.
Bet kādēļ es ar savu ēnu sarunājos?

Nē, tu nebiji lūgts.
Tu pats atnāci,
un neviens nespēja tevi projām dzīt,
jo nelūgtie jau tā īpaši nāk.
Kā lietus saulainā dienā,
kā pirmais sniegs rudens miglā.

Nē, tu nebiji lūgts.
Ar vēju pie rokas
tu pats nāci un gāji,
un ne jau manos spēkos
bij' tevi noturēt.
Ne man sev vienai tevi paturēt...

Ir grūti atrast pusnakts atslēgas.

Spožajā mēnesī neveries,
ar zvaigznēm nedalies bēdās.
Labāk apei ezeru septiņreiz,
atsaucies vientuļai dzērvei purvā,
palīdzi sūnām klusējot augt,
noaud zirneklim sen kāroto tīklu
un tad atnāc un izstāsti man,
vai izdevās atslēgt pusnakti.

Viss beigsies tad,
kad skudra zem skujas pagurs,
kad bite lidojot vaicās – “kāpēc”,
kad lapsa viltību zaudēs,
kad uzlēks melnbalta varavīksne.

aizslēgtas durvis
neass nazis
nolauzta adata
reizēm liekas
ka mušas dzīvo labāk

salauzta sirds
pārdurts pirksts
izkritis mats
un vāveres dzīvo bez jēgas

nosista muša
nomedīta vāvere
cilvēks dzīvs
Varenais Cilvēks!

Un es jau zināju,
un es jau pratu
basām kājām diet.

Bet uzradās tāds viens,
atnāca
kristāla kurpīti piemērit.
Derēja...

Saplīsa kurpe,
stikla papēdis aizlūza.
Es sāku klibot.

Un aizgāja tāds viens,
pazuda.
Ne jau kliba es vajadzīga.

Un mācos es atkal
basām kājām diet,
bet dzeļ vēl vītusi zāle.

Tagad es ciešu.
Lūdzu Dievu tik vien
kā basām kājām nostāvēt.
Tik vien...